

An aerial photograph of a person floating on a yellow inflatable ring in clear, turquoise water. The person is lying on their back with arms outstretched. The water's surface is covered in ripples, creating a textured, shimmering effect. The overall scene is bright and summery.

FLYING SOLO

Je moet wel een beetje met jezelf overweg kunnen, maar je hoeft niet bang te zijn dat reizen in je eentje een eenzame exercitie wordt. Vooral niet met de tips van VIVA's Mariska (37).

Daar stond ik dan, tien jaar terug. Ik probeerde een enorm zware koffer de trappen van mijn voormalige appartement in Rotterdam af te tillen, klaar om terug naar Amsterdam te verhuizen als nieuwbakken single. Met een schok besefte ik dat niet alleen mijn hart in duigen lag, maar ook mijn vakantieplannen. Ik zou willen dat ik op dat moment dacht: yes, nu ga ik alleen op reis en wilde nachten met zongebruinde mannen in een hostel beleven, maar die avonturier was nog in ruste, dus ik dacht vooral: shit. Ik besloot dan maar op singlereis naar Spanje te gaan. Na twee dagen als enige Amsterdamse op een camping tussen een groep smartlappen-zingende Brabanders (no offense), wist ik: nooit meer. Twee weken later boekte ik een ticket naar Australië. Voor mij alleen. Ik landde op 14 februari en het was het mooiste valentijncadeau dat ik mezelf ooit gegeven heb. Het adrenalinegevoel

Zouden deze surfer dude en ik in het normale leven vrienden zijn geworden? Kleine kans

(ik ga alleen op reis!) zorgde ervoor dat ik twee slaappillen ten spijt de hele vlucht tussen Amsterdam en Sydney klaarwakker bleef. Op het vliegveld van Sydney kwam mijn geboekte transfer in de vorm van een vrolijke man een uur te laat mijn kant op gerend. Met 1001 excuses want hij was eigenlijk basis-schoolleraar en hij verving zijn vriend de taxichauffeur, en als dit echt mijn eerste keer in Sydney was, dan moest hij mij wel over de bekende Harbour Bridge naar het strand van Manly Beach rijden en ja, dat was een uur langer, maar hé, wat maakt het uit, deed

hij graag! Een warmer welkom in Australië had ik me niet kunnen wensen. Toen deze man en ik elkaar hadden uitgezwaaid (ja, echt) en het stralend witte strand van Manly aan mijn voeten lag, moest ik wel even slikken. Want eh... en nu? Daar stond ik dan in mijn uppie met mijn handdoekje onder mijn arm. Met wie kon ik dit 'oh my god, ik ben in Australië'-gevoel delen? Nou, toen ik even verderop een →

leuke man in het zand zag zitten, was dat snel bekeken. No guts, no glory, dus ik vroeg of het plekje naast hem bezet was (I know...) en vanaf dat moment waren Ben ik mates. 's Avonds nam hij me mee uit eten en een paar dagen later nam hij een dagje vrij om mij alle verborgen strandjes van Sydney te laten zien. Was mij dit ook overkomen als ik met een vriendje of vriendin op reis was geweest? Probably not.

Vrienden voor heel even

Want dat is natuurlijk die heerlijke contradictie in de soloreiziger: we willen zo graag alleen op reis, maar dan willen we op reis wel flink veel leuke mensen ontmoeten. Zelf heb ik vrienden gemaakt op de vreemdste plekken en gekste manieren. Zo ontmoette ik de Weense Stefan tijdens een helse meditatie op Bali waarvoor ik anderhalf uur in een grote kring zat, zijn hand vasthield en ondertussen stotend uit mijn neus ademde (gratis tip: lees je in voordat je iets 'spontaan' doet). Het gênantste was niet eens dat het snot me om de oren vloog en ik verging van de

rugpijn, maar dat Stefan opeens in huilen uitbarstte. Dat schept blijkbaar een band, want de volgende dag

hebben we samen door de Balinese rijstvelden gewandeld terwijl we elkaar de oren van de kop kletsten. Zouden deze surfer dude en ik in het normale leven vrienden zijn geworden? Kleine kans. Maar dat is nou net zo mooi aan alleen reizen, dan geldt: je bent vrienden voor heel even, niet voor het leven. Die toevallige passanten zijn juist zo interessant omdat ze anders zijn dan je gebruikelijke vrienden. Al heb ik aan mijn internationale avonturen ook aardig wat kostbare vriendschappen overgehouden die al jaren meegaan. Zo zie ik Brice, die mij een lift gaf in zijn hippiebusje in Australië, nog elk jaar in Parijs, tegenwoordig gezellig met zijn

vrouw en kinderen erbij.

Vrienden maken op reis is dus echt easy peasy. Vaak gaat het vanzelf en anders moet je een flinke stap uit je comfort-zone zetten en mensen gewoon zelf aanspreken. Loop je een blauwtje? Soms. Maar: who cares, je ziet die mensen nooit meer. En vraag anders lekker veilig naar het wifi-wachtwoord van het café of zo. En kijk een beetje vrolijk uit je ogen. Ik moet nog lachen om de chagrijnige Française die met zo'n bakkes rondliep en klaagde dat ze

Daar stond ik dan in mijn oppie. Met wie kon ik dit 'oh my god, ik ben in Australië'-gevoel delen?

maar geen mensen ontmoette – gek hè, meid. Is lukraak mensen aanspreken niet jouw ding? Ga dan op excursie. Zo ontmoette ik in Miami tijdens een culinaire tour Saliha. Ik had geen beter iemand kunnen tegenkomen: zij bleek reisjournalist

en de volgende dag at ik met haar en twee van haar vrienden gratis en voor niets de sterren van de hemel in een van de hotste restaurants van Miami. Je hoeft natuurlijk echt niet single te zijn om alleen op reis te gaan. Ook als bezette vrouw stapte ik de afgelopen jaren weleens in mijn eentje op het vliegtuig. Zie het als een extraatje dat je als single ook voor andersoortige avonturen open kunt staan zonder meteen vreemd te gaan of je vakantie-maatje te verwarlozen. Datingapps zijn trouwens populair onder soloreizigers; Indonesië wordt niet voor niets Tindonesia genoemd... Zelf kies ik als ik reis liever voor het spontane, maar op

Ibiza maakte ik een uitzondering. Als ik niet naar rechts had gewipet, had ik te midden van alle wannabe dj's waarschijnlijk nooit Brian uit Chicago ontmoet, die net zo dol is op literatuur als ik en op Ibiza was om Engelse les te geven aan Spaanse kinderen. Een maand lang trokken we samen op. Zonder hem had ik nooit het bord 'verboden toegang' durven passeren waarna ik na een uur klauteren boven op een berg werd getraakteerd op de mooiste zonsopgang ooit.

Ik voel me zo verdomd alleen

Is het dan alleen maar rozengeur en maneschijn als soloreiziger? Nee. Want soms ben je écht even alleen – en dat moet je natuurlijk ook kunnen zijn. Ik heb er geen seconde over getwijfeld of ik als single vrouw die geen woord Spaans spreekt wel alleen naar een 'ingewikkeld' land als Cuba moest gaan. Maar

toen ik een paar nachten in een ieniemienie dorpje verbleef waar ik niet eens een praatje met de ober of de mensen bij wie ik logeerde kon maken, wist ik weer even wat het is om je écht alleen te voelen. (Tip: leer de basics van de taal voordat je gaat.) Alleen zijn betekent simpelweg: met jezelf opgescheept zitten, dus kom je er haarfijn achter hoe lekker je eigenlijk in je vel zit. Dat kan confronterend zijn. Zeker tien jaar terug toen ik begon met alleen reizen, was het huilen met de pet op als ik een paar dagen geen leuke mensen tegenkwam. Inmiddels heb ik het alleen-zijn gemasterd en sip ik waar ook ter wereld helemaal content in mijn eentje aan een glaasje wijn.

Voor veel soloreizigers is alleen uit eten gaan trouwens een dingetje. Nu heb ik daar zelf weinig last van, want met goed eten in het vooruitzicht doe ik alles. Maar in Miami voelde het onverwacht wél ongemakkelijk om in mijn eentje tussen de luide vriendengroepen te zitten, dus zocht ik een plekje aan de bar uit, waar de Braziliaanse goldigger links van me de Amerikaan rechts van me na een praatje van tien minuten schaamteloos met haar rekening liet zitten. Welcome to Miami! In Florence deed ik juist niks liever dan alleen uit eten gaan, want daar heb je... De Italiaanse Ober. Geloof me: er zijn ergere dingen op de wereld dan slurpen →

Egotrip-tips

- Vertrouw in tricky situaties **ALTIJD** op je intuïtie, die is heilig. Oók als dat betekent dat je hartstikke onbeleefd moet zijn.
- Zeker weten dat je leuke mensen ontmoet? Laat je door vrienden thuis introduceren bij locals die ze kennen op de plek waar jij bent.
- Overnacht in hostels en B&B's en pak het ov in plaats van een taxi: een praatje met iemand op je hostelkamer of degene naast je in de langeafstandsbus is snel gemaakt.
- Is alleen op reis gaan nog een stap te ver? Boek dan een yogareis, talencursus of surf clinic om er rustig naartoe te werken.
- Ga er als je een dip hebt juist op uit. Die spectaculaire tempel laat je weer even merken waarom je op reis bent.
- Probeer in een wat minder veilig land overdag aan te komen, zodat je niet in het pikkedonker je slaapplek hoeft te vinden.
- Beknibbel niet op de centen als je moet kiezen tussen je laten redden door een taxi of gruwelijk verdwalen op een niet al te veilige plek.
- Draag een trouwring

aan een goddelijke bord spaghetti terwijl je wordt overladen met complimenten en de limoncello ook na het tiende rondje nog van het huis is. Het was ook in Florence waar een gezelschap oude Italiaanse heren me uitnodigde om bij ze aan tafel te komen zitten. Zij spraken geen Engels, ik geen Italiaans, maar la vita è bella. Het kan trouwens ook vervelend zijn als mensen uit medelijden tegen je aanpraten terwijl jij toch verdorie lekker in je eentje zit te genieten. Zeg het gewoon of pak een boek uit je tas – een groter ‘fuck off’-sign is er niet.

Troubles in paradise

Ik ben nog nooit serieus in de problemen geraakt als alleenreizende, maar ongemakkelijk was het soms wel. Als je laat op de avond in een donker trapenhuis van een Oostblokflat tegenover een tirannieke huisbaas in Warschau staat die uit haar plaat gaat omdat je volgens haar het slot kapot hebt gemaakt, dan wens je wel even dat er

Die chagrijnige Française klaagde dat ze maar geen mensen ontmoette – gek hè, meid

een vriendin met nog meer haar op de tanden dan deze vrouw naast je had gestaan. Of iemand die daar op dat moment gewoon heel hard om ging lachen. Wat dat betreft voelt samen reizen wel wat comfortabeler. En vooral: makkelijker. Ik zal de eerste niet zijn die zichzelf met een koffer en nog twee tassen in een luchthaventoilet probeert te wurmen. Dat is sowieso wel een dingetje ja, want hoe hou je je plekje ergens bezet? Voor mij geldt: mijn handtas en mobiel gaan waar ik ga. Behalve in zee dan. Op het strand in Indonesië liet ik een stel bejaarden maar op mijn spullen passen. Iedereen die Dirty dancing heeft gezien, weet dat bejaard niet per se gelijk staat aan betrouwbaar, maar ja, je moet wat. Als soloreiziger wordt sowieso een groot beroep gedaan op je probleemoplossend vermogen, want een ander gaat het niet voor je regelen; die ander is er namelijk

simpelweg niet. Maar je kunt je toch een partij onoverwinnelijk voelen als je jezelf even mooi uit een netelige situatie hebt weten te redden. Sommige dingen zijn weer makkelijker als ik alleen reis. Zo wil ik als ik met een andere reis er nog weleens op vertrouwen dat die beter is in het halen van treinen en vliegtuigen dan ik. Wat, zeker met vriendin Y., niet zo is: ik ken oprecht niemand die het presteert om zo vaak met mij een internationale trein te missen, door zoekgeraakte kluisbonnetjes op Gare du Nord of doordat we al bijpratend de tijd vergaten. Als ik met een ander reis, kan ik dus in een ehhh... lui mormel veranderen. Als ik alleen reis trouwens ook, maar dat is het mooie: je hoeft aan echt helemaal niemand verantwoording af te leggen, jij bepaalt ALLES. En dat betekent: aanzienlijk minder compromissen sluiten. Al kan het ook weleens verlamdend werken als je alles alleen moet beslissen.

Maar het fijnste aan alleen reizen vergeet ik nu bijna. Dat zijn naast de mensen die je ontmoet natuurlijk de geweldige dingen die je ziet en meemaakt. Als je met de zon op je bol hyper van enthousiasme door eeuwenoude straatjes slentert en ontdekking na ontdekking doet bijvoorbeeld. Of als je de geuren, kleuren en gezichten op een Aziatische markt nog beter op je in kunt laten werken omdat er geen ruis van medereizigers is. Of als je jezelf met lekkers van de traiteur op je Parijse balkonnetje neervlijt. Want wat kun je toch verdomd gelukkig met jezelf en het leven zijn als je weet hoe je in je eentje moet genieten – waar ter wereld je ook bent. •